

Чемчикаленко Р. А.

ПАЛИВНО-ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА ВІТЧИЗНЯНОГО БІЗНЕСУ

В даній роботі розглянуті особливості вирішення однієї з найскладніших на сьогоднішній час проблем – проблеми паливно-енергетичного забезпечення вітчизняного бізнесу, яку, на нашу думку, потрібно все ж таки чітко розділяти на проблему забезпечення паливно-мастильними маті реалами й проблему загальної енергетичної безпеки.

До початку війни країна-агресор та її сателіт – Білорусія – постачали до України дві третини бензинів та дизелю. Третім найбільшим постачальником пального до України була Литва з 9% ринку дизпалива та 11% бензину.

Стосовно ринку енергоносіїв проблема менша, проте наявна: весь імпорт електрики до початку агресії становив близько 1,1% всього електроспоживання в країні, і майже 70% імпорту припадало на Білорусь, а 10% - на рф, натомість незважаючи на те, що від листопада 2015 року Україна не купує газ в рф, за «реверсною» схемою щороку постачається 2,56 з 41,6 млрд кубів.

Проблема енергетичної безпеки полягає в двох площинах – нестачі джерел їх забезпечення та неефективності споживання наявних ресурсів. При цьому для покращення ситуації в енергетичній сфері навіть до війни потрібно було щонайменше 120 млрд дол. США для реалізації лише нагальних заходів щодо реформування цієї сфери. Про вихід на рівень світових технологій цілих галузей національної економіки взагалі не йдеться.

Стосовно вирішення проблеми самого забезпечення енергоресурсами, то одним з рішень є відновлювані джерела, проте навіть ЄС лише до 2030 р. загалом зможе довести частку ВДЕ до 12 %. Тому альтернативним джерелом є збільшення атомної генерації, яка в військовий час є джерелом підвищеної загрози, проте є значно дешевшою, ніж енергія з інших джерел.

Вирішення паливної проблеми більш складне, оскільки на частку рф припадає близько 40 % від загального обсягу бензину й 12,6% - сирової нафти. Вирішення проблеми може лежати в площині виробництва біоетанолу, але це також потребує значних інвестицій.